

Μαθήματα Πατριδογνωσίας: «Τ' Αντρούτσου η μάνα χαίρεται του Διάκου καμαρώνει...»

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

*«Άνοιξε μάνα μας γλυκειά, την άφθαρτη καρδιά σου
κι αγκάλιασέ τα τα φτωχά, τα μαύρα τα παιδιά σου»*

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

Τούτη την εποχή, που μας «εκύκλωσαν αι του βίου ζάλαι» και μας περικύκλωσαν οι σάπιοι και οι υπέρμαχοι του αφελληνισμού, καταφύγιο και παρηγορία είναι η εθνική μας ιστορία. Ξεφεύγεις από τις αναθυμιάσεις, τα πνιγηρά «κατορθώματα» των ποικιλώνυμων γραιοκύλων.

Έχω το συνήθειο, όταν εντοπίζω κάτι ωραίο και διδακτικό, να το δίνω στους μαθητές μου. «Κλέβω» τα κείμενα των σπουδαίων Ελλήνων-«επαινετήν κλεψίαν» θα έλεγε ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης- και τα παραδίδω στα «διψασμένα και πεινασμένα» για την αλήθεια, παιδιά μας. Παρένθεση:

Αν είχαμε υπουργείο εθνικής, ελληνικής και όχι νεοταξικής παιδείας, θα φροντίζαμε «να πλουτίσουμε» την δημοτική εκπαίδευση με δύο Ανθολόγια.

Το πρώτο θα το τιτλοφορούσαμε «Ετυμολογικό Ανθολόγιο». Θα περιείχε λέξεις συχνόχρηστες της νεοελληνικής και την γενέθλιο ιστορία τους. Γιατί να μην γνωρίζουν οι μαθητές μας την ετυμολογική συγγένεια του νερού και του νεαρού; ότι συνδέονται ο ήλιος (άλιος) με το γιαλό και τη θάλασσα, το αλάτι, τη σαλάτα και το σαλάμι; Γιατί να μην μαθαίνουν ότι νόστος και νόστιμος σμιλεύτηκαν για πρώτη φορά στις «αμμουδιές του Ομήρου»; Γιατί ονομάστηκαν σκίουρος ή ρινόκερος αυτά τα ζώα ή καλύτερα κτήνη, αφού έχουμε κτηνίατρο; Με πόση ευλάβεια, μ' ανοιχτό κυριολεκτικά στόμα, παρακολουθούν τα παιδιά την γοητευτικότερη αυτή περιήγηση στον προγονικό λόγο!!

Το δεύτερο Ανθολόγιο θα το ονομάτιζα «Ανθολόγιο Πατριδογνωσίας». Βεβαίως η λέξη πατριδογνωσία είναι ποινικοποιημένη προς το παρόν. Όσο κυβερνούν οι «καντιποτένιοι» (Μακρυγιάννης) η... πατριδοφθορία θα συνεχίζεται. **Αντί στα σχολεία «να γιομίζει ο μαθητής προκοπή κι αρετή» τώρα έχουμε την τρανσφοβία και την ομοφοβία.** Στο Ανθολόγιο αυτό θα εραυιζόμασταν ό,τι ένδοξο και σπουδαίο γράφτηκε από τους μαϊστόρους του ελληνικού λόγου από την αρχαιότητα ως σήμερα. Όλες οι ιερές «σκιές» του παρελθόντος, από τον Όμηρο, τον Πλάτωνα, τον Μέγα Βασίλειο, τον Φώτιο τον Μέγα, τον Ισαπόστολο Άγιο Κοσμά, τον Μακρυγιάννη, τον Παπαδιαμάντη, τον Σεφέρη και τον Κόντογλου, θα σιμώσουν τον νεαρό μαθητή και «αγάλι γάλι ασηκώθη από χάμου, κι ωσάν να'χε το φως του ήλθε κοντά μου» όπως λέει ο Διονύσιος Σολωμός στο «Η σκιά του Ομήρου».

Έλεγα, προλογικά, για τα κείμενα που εντοπίζω και τα προσφέρω, ως κέρασμα, στους μαθητές μου. Φέτος που διδάσκω ΣΤ' Δημοτικού, η ιστορία της είναι η νεότερη και δη η Εθνική Επανάσταση του '21. Στο κεφάλαιο για το Χάνι της Γραβιάς, για να κατανοήσουν και να θαυμάσουν οι μαθητές μου τον στρατηγό Οδυσσέα Ανδρούτσο τους μοίρασα ένα μεγαλειώδες περιστατικό. Τα παιδιά κατάλαβαν γιατί η μορφή του κοσμεί το εικονοστάσι του Γένους. Το βρήκα στα άπαντα του εθνικού μας ποιητή Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, (εκδ, "Μέρμηγκας", σελ.155), του «φυλάκτορα του Γένους», όπως τον ονομάζει ο Παλαμάς σ'ένα ποίημά του. Είναι γράμμα που έστειλε στις 31 Μαρτίου του 1860 στον Ανδρέα Λασκαράτο. Το γεγονός το χαρακτηρίζει «ανέγδοτο».

Το 1822 ο Οδυσσέας πολιορκεί την Ακρόπολη των Αθηνών "όπου ευρίσκοντο κλεισμένοι οι Τούρκοι και την υπερασπίζοντο με μεγάλη καρτεροψυχία... και δεν ήτο σπάνιον κάπου να βλέπεις τα ενάντια μέρη να στέκονται με τα χέρια σταυρωμένα και άνεργα δια έλλειψιν από πολεμοφόδια. Κάτι παρόμοιο θα συνέβαινε βέβαια και την ημέρα όπου έτυχε το ακόλουθο συμβάν" :

«Εξύπνησαν κάποια παλληκάρια του Οδυσσέως, πρωί πρωί και από το πρώτο γλυκοχάραμα έμειναν εκστατικά, βλέποντας τους Τούρκους ανεβασμένους επάνω εις τον Παρθενώνα και εργαζόμενους με μεγάλη βία να χαλούν τα ωραία εκείνα μνημεία. Τόσο παράξενη και ακατανόητη τους εφάνη τέτοια ανωφελής βαρβαρότης, οπού έτρεξαν αμέσως να ειδοποιήσουν τον Οδυσσέα. Αφού ο στρατηγός εβεβαιώθηκε με τα μάτια του απόλυσε τρία τέσσερα από τα παλληκάρια του να πλησιάσουν εις την Ακρόπολη και να ερωτήσουν του Τούρκους διατί έδειχναν τέτοια αγριότητα με μάρμαρα, τα οποία δεν τους επροξενούσαν καμμία βλάβη. Επέταξαν με μιας οι γενναίοι και ύστερα από λίγη ώρα έφεραν εις το στρατηγό την απόκριση ότι οι Τούρκοι μην έχοντας άλλο μολύβι διά να χύσουν βόλια και ξανοίξαντες ότι μέσα εις εκείνα τα μάρμαρα ευρίσκεται τούτο το μέταλλο, χυμένο επίτηδες δια να δίδη δύναμη και σταθερότητα, είχαν αποφασίσει να προστρέξουν εις εκείνο το χαλασμό διά να δυνηθούνε να εξακολουθήσουνε τον πόλεμο.

Τέτοια απόκρισι επροξένησε μεγάλη απελπισία εις τους Έλληνες και αφού εστοχάστηκαν τι να πράξουν διά να σώσουν από τον όλεθρο τα μνημεία του μεγαλείου των, όλοι με μια φωνή αποφάσισαν να μηνύσουν εις τους αποκλεισμένους να παύσουν την καταστροφή και ήσαν έτοιμοι να τους προμηθεύσουν όσο μολύβι τους εχρειάζετο για την υπεράσπισή τους. Ούτω και εγένετο. **Έστρεξαν οι Τούρκοι, και οι Έλληνες εξαγόρασαν με το αίμα τους -δίδοντες εις τους εχθρούς βόλια διά να τους σκοτώσουν- τα πολύτιμα εκείνα μάρμαρα, τα οποία ήσαν προωρισμένα να ζήσουν διά να ίδουν πάλιν αναστημένο ολόγυρά τους εκείνο το έθνος, το οποίο από τόσους αιώνας εφαινετο βυθισμένο εις λήθαργο. Αξιοθαύμαστο παράδειγμα αρετής, γενναιότητας και ζήλου προς την πατρίδα!».**

Στα ίδια «Άπαντα» του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, ο οποίος είναι εντελώς περιφρονημένος από τα σχολικά βιβλία-ενώ συναντούμε κείμενο του αστρολόγου κ. Λεφάκη και τα δαιμονικά του ζώδια στην Γ' γυμνασίου-στην εισαγωγή για το έξοχο, επικό του ποίημα για τον «Αθανάση Διάκο», διαβάζω τα εξής, τα οποία θα μπορούσαν να αποτελούν πρόδρομο της παπαδιαμαντικής ομολογίας πίστεως: «Το κατ' εμέ θέλω προσπαθήσει, όσον αι δυνάμεις μου το επιτρέπουν, είτε εισερχόμενος

εις την καλύβην του ποιμένος είτε διατρέχων τα όρη και τας θάλασσας είτε παρευρισκόμενος οπουδήποτε η χαρά και ο πόνος εκβιάζει την εκδήλωσιν των αισθημάτων, να συλλέγω και βαθμηδόν να διασώζω τα πολύτιμα κειμήλια της δημοτικής γλώσσας, πεπειθώς ότι αυτός είναι ο απόρρητος σύνδεσμος ο δεικνύων την γνησιότητα της καταγωγής, ο μαρτυρών ότι **ο πέλεκυς της ξενοκρατίας ουδέποτε κατέστρεψε την ενότητα της ημετέρας φυλής, θαυμασίως διασωθείσης τη παντοδυνάμω συνάρσει της Ορθοδόξου ημών Πίστεως**». (σελ. 60).

Ακούν οι εκκλησιομάχοι; Η ημετέρα φυλή σώθηκε-μας κανοναρχεί ο μεγάλος Βαλαωρίτης- τη παντοδυνάμω συνάρσει (=συνδρομή, υποστήριξη) της Ορθοδόξου Πίστεως!!

Τέτοια κείμενα και ποιήματα, οπού βροντούν τ' αντρειωμένα άρματα, τα καριοφίλια του Ανδρούτσου και ευωδιάζουν τα άμφια, τα ματωμένα ράσα του Παπαφλέσσα, πρέπει να δίνουμε στα παιδιά. Να ξαναγίνουν τα σχολεία ελληνικά. Τις ομοφοβίες και όλην αυτήν την περιρρέουσα λέπρα και δυσωδία ας την χαρίσουν στα δικά τους παιδιά... Εμείς θέλουμε να ακούν τα παιδιά μας «τ' Αντρούτσου η μάνα χαίρεται, του Διάκου καμαρώνει, γιατί έχουν γιους αρματολούς και γιους καπεταναίους...».

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς

14.02.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/